

Ființa umană și Adevărul Absolut

Prefață ... ix

1. Cum s-ascultă și citește o poezie-oglindă ... 1
2. Adevărata bogăție a sufletului ... 3
3. Adevăratul interes ... 6
4. Ascultătorul ... 9
5. A trăi în adevăr ... 13
6. Bătrân egou încărunit de vremuri ... 19
7. Cheia eternității ... 22
8. Chipuri, icoane, statui ... 25
9. Cine sunt? ... 29
10. Cine sunt cu-adevărat? ... 33
11. Comoara ... 37
12. Conflictul dintre observator și observat ... 41
13. Cum ascuți și cum privești? ... 44
14. Cunoașterea n-are margini ... 47
15. De ce crezuri? ... 50
16. De ce nu părăsim cunoașterea psihologică? ... 54
17. Dezertarea din actualitate ... 59
18. Discipol și maestru ... 61
19. Dârzenia egoului ... 65
20. Doamne, folosește-mă cât vrei! ... 68
21. Dumnezeu ... 71
22. Energia psihică fragmentară ... 75
23. Fiece dorință costă! ... 78
24. Iluminarea ... 82
25. Integritatea ... 84
26. Imobilitatea minții ... 87
27. Importanța identificării ... 89
28. Importanța clipei ... 92
29. În ce fel întâlnim clipa ... 95
30. Încearcă! ... 98
31. Întâmpinarea vieții ... 102
32. Misionarism ... 105
33. Mișcarea creației ... 109
34. Moartea psihologică ... 112
35. Nicio șansă de salvare! ... 116

36. Nu opuneți rezistență! ... 119
37. Pragul ... 122
38. Puritatea ascultării ... 126
39. Raritatea fenomenului eliberarea ... 128
40. Rugăciunea și tăcerea ... 132
41. Sacrul întâlnește sacrul! ... 135
42. Să trăim fără intervenția gândirii ... 139
43. Sensul vieții ... 142
44. Stai o clipă și te-ntreabă! ... 145
45. Strigăt în pustiu ... 148
46. Taci, oprește-te, încetează! ... 151
47. Trăitori, nu vorbitori! ... 154
48. Urcușul fără scări cu trepte ... 156

Să încercăm explicarea celui alt termen: Adevărul Absolut.

Țin să amintesc, și o voi face cu fiecare prilej, că vorbele, cuvintele rostite sau așternute pe hârtie sunt doar simple simboluri lingvistice. Ele încearcă numai, și o fac în mod palid, cu totul superficial, să explice o Realitate aflată în spatele lor și dincolo de ele.

La începutul existenței sale, omul trăia în comuniune directă cu natura, cu Viața în ansamblul desfășurării Ei. Instinctul îi dirija pașii spre aflarea celor necesare existenței, avertizându-l totodată de nenumăratele primejdii care-i puneau în pericol viața. Acea perioadă a fost, desigur, de scurtă durată. Într-o zi, un om își privește chipul oglindit în limpezimea lacului. Se uită apoi în jur la restul semenilor și, spre nefericirea lui, odată cu prima apreciere, pune temelie eului personal. Așa s-a desprins de Divinitatea călăuzitoare, socotindu-se și el „cineva”. Cu trecerea vremii, acest cineva a prins tot mai mult contur și importanță. „Eu sunt mai frumos, mai iscusit, mai viteaz, vânător mai bun etc.” Apoi, degradarea s-a amplificat odată cu lăcomia determinată de acumularea de diferite podoabe sau alte bunuri materiale. Existența lui Adam, după atestările Bibliei, ca și izgonirea lui din rai, nu sunt decât o redare simbolică a ceea ce am schițat anterior.

Ca să putem continua împreună această investigație se impun iarăși întrebările:

Vedeți oare, ca și mine, că acest om, căruia îi place să se numească Sapiens Sapiens, a atins în epoca pe care o trăim culmea degradării morale, tocmai datorită acelui impuls primar de importanță psihologică?

Realizați cumva că această structură egoistă este vinovată de întreaga tragedie ce caracterizează lumea pe care o străbatem?

Conștientizați oare, prin dumneavoastră înșivă, nu fiindcă vă spune altcineva, că întreaga cultură transmisă prin tradiție este deficitară, fiind fundamentată pe importanța lui „eu și al meu”?

Dacă vedeți la fel desfășurarea lucrurilor și dacă vă interesează cu adevărat asanarea morală a acestei lumi haotice, să încercăm împreună, dar fiecare pentru el, să descoperim Adevărul Absolut existent în noi și în fiecare făptură umană. Cum realizăm această investigație? Numai într-un singur fel – pornind de la prima greșeală săvârșită de acel străbun foarte îndepărtat.

Iată prima întrebare: Suntem noi corpul fizic?

Nicidecum! El are un început, urmat de o perioadă de creștere și dezvoltare, apoi urmează declinul, pentru ca, la sfârșit, din acest corp să nu mai rămână decât o mână de pământ sau câteva linguri de cenușă. Dedublarea mi-a demonstrat, dincolo de orice îndoială, că acest corp nu este decât un simplu înveliș, ca orice haină pe care o aruncăm când s-a degradat.

Să fim noi mintea, adică acumulările memoriale, care ne oferă importanță psihologică? Cum vi se pare această întrebare? Mai grea, mai derutantă sau o socotiți absurdă? Doar pe ea vă sprijiniți în procesul de gândire, exprimare și înfăptuire. Să înaintăm cu pași mărunți, fiindcă numai așa poate fi demascată. Are cumva această minte continuitate? Dacă nu are, înseamnă că altcineva se află în lipsa ei? Prin urmare, mintea nu are această însușire. Între un gând și altul

există o pauză în care ea lipsește. Minte este într-o permanentă schimbare. Ceea ce la un moment dat apreciem ca valoare, vedem ceva mai târziu cum aceeași situație se definește ca fiind fără sens, chiar păgubitoare. Adevărul, apreciat ca atare într-o clipă, devine ceva mai târziu minciună. Ambele aprecieri contradictorii revin acestei minți. În somnul profund și fără vise ea nu există, iar la trezire constatăm că își începe hoinăreala. Mai presus de toate ea este învinuită de întreaga tragedie cu care ne întâlnim la fiecare pas.

Dacă în investigația noastră eliminăm corpul și eliminăm această minte, care prin demascare tace de la sine, ce descoperire...

...copleșiți de mentalitatea care ne-a modelat mințile, prin sisteme educațional-morale moștenite de la generațiile anterioare. Întreaga educație poartă amprenta egoismului dezumanizant.

Primele elemente de educație ni le-a impus mediul familial. Părinții vor ca odraslele lor să devină „cineva”, de care să se vorbească în mod favorabil, cu respect și chiar cu teamă. În acest scop, averea, posesiunile materiale sub diverse forme constituie elementul esențial care oferă și susține prestigiul și, susținut de acest fond material, indiferent cum este câștigat, individul vizează un post cât mai înalt pe scara ierarhică, fie în administrația statului, fie în oricare alt domeniu.

Or, dacă „eu și al meu” are atâta importanță în viața noastră a fiecăruia, ce fel de relații se pot înfiripa între oameni la nivelul unei colectivități? Răspunsul îl aflăm singuri, dacă ne rezervăm puțin timp și încercăm să privim în jurul nostru.

De pildă, acordați puțină atenție acelei categorii de oameni care s-a dedicat anumitor crezuri cu caracter politic. Fiecare încearcă să ne demonstreze că urmărește interesul colectiv al întregii națiuni. Dar, în realitate, interesul strict personal este ceea ce se urmărește cu asiduitate, adeseori chiar în detrimentul evident al binelui general.

În lumea credințelor organizate sub formă de religii, observăm aceleași contradicții flagrante între ceea ce ni se predică și comportarea, diametral opusă, în viața de zi cu zi a celor care pretind că ne conduc pe calea mântuirii sufletelor. La fel, în lumea comerțului și afacerilor constatăm cum concurența neloială înregistrează, nu de puține ori, victime ale răutății omenești.

După aceste simple observații conchidem că atâta timp cât individul funcționează ca sclav al eului personal, comportarea lui în societate nu poate fi decât egoistă. Oriunde ne-am deplasa pe suprafața Terrei, vom întâlni același climat deficitar și traumatizant. Noi suntem cei care am creat această lume, nu altcineva din altă parte. Ca atare, numai de noi, de fiecare în parte, depinde: fie să schimbăm această mentalitate, fie să o menținem! Transformarea acestei lumi egoiste, ambițioase, plină de ură și de orgolii, trebuie să înceapă înainte de toate cu transformarea noastră. În acest caz, ce ar fi de făcut?

Cu mintea noastră actuală, ajustată după calapoadele educației primite, nu putem face chiar nimic. Toată problema care trebuie rezolvată este chiar egoul. El trebuie de îndată demolat, fiindcă numai în absența lui Realitatea existentă în fiecare dintre noi își poate îndeplini misiunea binefăcătoare de înnobilare a individului și, prin el, a întregii umanități. Așadar, adevăratul și unicul interes constă în eliberarea ființei noastre de sub dominația acestei structuri temporo-spațiale. În acest sens, nu avem altceva de făcut decât să observăm fiecare reacție a minții. Simpla întâlnire cu gândul, cu imaginea, cu senzația pe clipe de existență, așa cum apar ele, conduce la destrămarea lor. În Golul psihologic, care se așterne concomitent cu fiecare dispariție, dispunem de o energie imensă și mintea se extinde la Infinit. Tot în acest Gol psihologic realizăm unitatea ființei, care definește natura noastră divină.

Prin urmare, adevăratul și unicul nostru interes spiritual este acela de demolare a egoului, fiindcă el este vinovat de întreaga tragedie umană și de obstrucționarea plenitudinii ființei și uniunii ei cu Marele Tot.

4. ASCULTĂTORUL

Fiecare poartă-n sine un viclean ascultător,
Acest arogant intrus, perturbant, sâcâitor,...

Descoperirea Sacrului – Realitatea nemuritoare a ființei noastre – nu se obține prin acumulări de cunoștințe, drept corolar al erudiției informaționale. În acest sens, scopul, ca ideal de atins prin trecerea timpului, este în viziunea Cunoașterii de Sine cu desăvârșire exclus.

Practica demonstrează, în chip evident, că numai o minte inocentă, liberă de orice influențe ale trecutului și care nu așteaptă ceva, ca împlinire de viitor, este disponibilă să întâlnească tainicul Necunoscut. Așadar, Golul sau Vidul psihologic – ca Stare Atemporală – concretizată prin simplitatea lui A Fi, Aici și Acum este începutul și sfârșitul întâlnirii Viului pe clipe de existență.

Toate credințele religioase, sistemele filozofice, metodele și practicile – creații ale minții omului obișnuit – dau soluții și asigurări încurajatoare care, în final, se dovedesc inadecvate, ba chiar mincinoase. Astfel, ele ne dau asigurări că mintea știutoare poate să întâlnească, prin diferite practici, realități aflate dincolo de posibilitatea ei de cuprindere: Dumnezeu, Iubire, Adevăr etc. De fapt, asta face omenirea de mii și mii de ani și fiecare generație nu a făcut altceva decât să preia această formulă de viață și să o predea, la rândul ei, generației următoare. Or, fiecare acumulare de cunoștințe fortifică psihologic structura existentă a sinelui personal, totdeauna mărginit, iar acesta, prin eforturi îndârjite, își urmărește împlinirea egoismului sălbatic care-l caracterizează. Încorsetați de calapoadele unei astfel de minți, nu vom putea niciodată să întâlnim Eternitatea aflată într-o constantă mișcare și noutate absolută.

Dar când acest sine tace, fără să aștepte sau să dorească ceva, ființa noastră se întrecește, iar ca om complet, cu adevărat liber de orice condiționare, rămâne aidoma unui vas gol – Stare de Conștiință Pură. În acest fericit moment, Energia nemărginită umple Golul și ființa întregă se identifică cu Divinitatea. Așadar, integritatea ființei noastre nu poate avea loc decât cu prețul părăsirii întregii acumulări memoriale.

Să vedem în continuare de ce este atât de anevoioasă părăsirea cunoscutului. Acumularea, în general vorbind, constituie materia primă care pune temeiuri egoului ambițios, arogant, totdeauna posesiv și conservator prin însăși natura lui și el se opune cu vehemență sau prin recurgere la ipocrizie oricăror tendințe înnoitoare. Datorită însușirilor care-l definesc, omul ține morțiș să fie cineva, de care semenii să vorbească în termeni de respect și admirație. În această atitudine rezidă întreaga motivație care-i marchează ignoranța. Pentru el, problema golirii psihologice declanșează o adevărată criză și, ca atare, luptă cu toate mijloacele ca să nu-și piardă identitatea.

Nefericirea omului izvorăște, se menține și se perpetuează numai în interiorul acestei ficțiuni. Aici, niciodată nu este lumină, nici ordine și nici odihnă. În acest spațiu limitat, se dau lupte permanente între dorințe și idealuri, care își caută împlinirea în dauna celorlalte forme de exprimare asemenea lor. Haosul și amărăciunea dau măsura calității vieții individului, în funcție de fondul acumulărilor închise în cochilia acestui ego.

După această succintă demascare, vă este tot așa de greu să abandonați întregul fond memorial și autoaprecierea psihologică, pentru ca, astfel eliberați, să putem întâlni inestimabila Pace sau pasivitate a minții? Nu căutați sprijin în afara ființei proprii, căci nimeni și nimic nu vă

poate ajuta. Realizarea Trezirii, ca și meritul împlinirii, ne aparțin în întregime.

Cu Atenția lucidă, atotcuprinzătoare și dezinteresată, întâmpinați în mod simplu sinele înrobitor! Simplitatea întâlnirii îi spulberă energiile și, odată cu ele, întreaga-i existență. Iar în locul rămas liber, apare Adevărul Absolut – Izvorul a toate câte există – care ne revelează Esența Divină a ființei noastre.

Eul moare de la sine când se vede-n neputință
De-a întâmpina Ce Este – via, proaspăta Prezență,
Noutatea absolută ce nîcîcînd nu-i repetată.
El, bătrîn întotdeauna – ficțiune-ncrîncenată.

Rostul existenței noastre doar așa este împlinit
Cînd, desprînși de tot trecutul, în Etern ne-am contopit;
Și-n starea noastră tăcută ființăm evolutiv.
Moartea psihică-i măsura omului real activ.

Moartea psihologică la care mă refer în această temă nu este ceva de temut. Mîntea omului condiționat de acumulările tempo-spațiale nu o poate concepe. Ea nu este nici creație imaginativă, impulsionată de un scop care s-o anticipeze, și nu poate fi terminată prin eforturi susținute de voință. O mai putem numi și imobilitate sau pasivitate a minții și ea apare în mod simplu, cînd trecutul memorial își oprește brusc activitatea.

Odată cu decesul psihic, dispare și egoul, iar ființa noastră – ca unitate deplină, în perfectă uniune cu mișcarea Vieții – vede, ascultă și înțelege noutatea și prospețimea prezentului pe clipe de existență care se succed în mod constant. În acest context nu apare niciun fel de intercalare ca trecut sau viitor. Numai prin această moarte, odată cu dispariția omului vechi, mecanizat – creație a timpului – au loc în ființa noastră transformări radicale. Împreună cu el, sunt în mod fatal spulberate: ambiția, teama, lăcomia, disprețul, vanitatea, ura, într-un cuvînt, întreaga condiționare psihologică. Odată cu dispariția acestui balast degradant și obsesiv, apare un om nou, dotat cu o mînte nouă, proaspătă, înnoitoare și fără limite, cuprinsă în Eternitate. Noua ființă se manifestă ca iubire, bunătate, frumusețe și inteligență.

Să vedem, practic, cum anume se ajunge la această mînte prin care ni se deschide Izvorul nesecat al Vieții adevărate? Moartea psihologică se concretizează numai cînd luăm contact direct cu clipa folosindu-ne de străfulgerarea Atenției. Nu avem în vedere niciun scop și nici nu imaginăm nimic, ci contactăm în mod simplu și direct fiecare reacție a minții ca gând, dorință, sentimente etc., care apar pe ecranul conștiinței odată cu mișcarea Viului. Așadar, simplitatea acestei întâlniri constituie tot secretul minunatei înfăptuiri.

În acest fel sinele personal dispare, fiindcă își vede singur incapacitatea de a cuprinde și înțelege în mod real ceea ce este Vîu și proaspăt. Altfel spus: noutatea absolută care se revelează de la o clipă la alta, nu poate fi nici întâmpinată și nici înțeleasă în mod corect de sinele fictiv și anacronic.

Rostul coborîrii noastre la reîncarnare este acela de a ne descoperi Esența Divină a propriei ființe, singura în măsură să ne conducă pe cărarea mereu ascendentă spre Sursa Supremă de unde, cîndva, am purces în îndelungata călătorie în lumea materiei.

Moartea psihologică a egoului apare ca o necesitate stringentă, fără de care nimic nu se poate concretiza. O reclamă însăși evoluția de pe această planetă. Epoca rătăcirilor durează de prea

multă vreme. Aceste rătăcirii, evidente în lumea întreagă prin efectele lor negative, ne obligă la o nouă abordare a Vieții cu totul diferită.

Cunoașterea de Sine ne oferă unica posibilitate de redresare morală și spirituală a ființei umane. Să nu uităm niciodată că reînnoirea și progresul spiritual nu pot avea loc decât prin moartea vechiului.

Se moare și se înviază la nesfârșit odată cu scurgerea clipelor!

El fiind veșnic noutatea în clipita care vine,
Cere să-l întâmpinăm cu aceeași prospețime.

Fiind atenți la noi tot timpul, la gândirea cea hoinară
Care, prin mecanizare, e absurdă și avară,
Vrem mereu să retrăiască clipele ce i-au plăcut,
Neplăcutul să-l alunge hăt departe, în trecut.

Viața, prin a Ei mișcare, ni le-aduce amestecate,
Bucuria și amarul peste tot sunt semănite
De-nțelegem deformat, după a noastră-ncătușare,
Vinovat e-același sine cu valori înșelătoare.

Noul Vieții se cuprinde numai într-un singur fel:
Când suntem atenți pe noi, fără să vizăm vreun țel!
Suntem numai energia care clipa o așteaptă
Realitatea Absolută doar așa e-ntâmpinată.

În atare ipostază, deschiși suntem către toate,
Fără spaime sau excese de egou apreciate.
Omul este înțelept când eliberat de sine
E unit cu Infinitul prin a lui inacțiune.

Iară tainica-ntâlnire are loc prin simplitate,
Când eliminând ce-a fost, viețuim în noutate,
Cu o minte clar-lucidă privim toate câte vin
În mișcarea lor firească – suntem Veșnicul Divin.

Funcționarea noastră ca ființă completă, prezentă în clipa ce vine, este indispensabil legată de corecta înțelegere a Vieții. De altminteri, starea noastră naturală este aceea de a ne mișca și acționa ca unitate deplină – corp și psihic în perfectă uniune.

De aici decurge și necesitatea de a întreba, în mod constant, mintea rătăcitoare fără un rost anume:

De ce alergi în trecut? Are vreo rațiune retrăirea unor clipe decedate? Faptele și evenimentele ce cândva au fost trăite în mod real, dacă sunt aduse în prezent, ca simple imagini, sunt seci și înșelătoare, fără nicio valoare.

De ce alergi în viitor? Crezi că proiecția spre mâine este o noutate? Nicidecum! Este o altă amăgire. Sursa este tot structura egoului. Proiecția înspre viitor este la fel de bătrână, fiindcă provine din lumea de acumulări memoriale.

Prin urmare, atât trecutul, cât și viitorul sunt stări amăgitoare – pentru prezent simple anacronisme – care împiedică înțelegerea Realității Viului, prospețimea absolută de la o clipă la

alta. Și cum putem scăpa de trecut și viitor? Simplu, chiar foarte simplu! Cu Atenția lucidă, atotcuprinzătoare vom întâmpina fiecare reacție a minții fără să urmărim niciun scop. Tot ce este întâlnit în acest fel, dispare. În Golul apărut în mod spontan, dispunem de o energie fără limite, în măsură să înțeleagă prin trăire directă Realitatea Absolută. În această ipostază, dispunem de o imensă sensibilitate și toate câte ni le aduce Viața, în desfășurarea Ei naturală, sunt privite și apreciate cu dragoste și bunătate.

Omul este cu adevărat înțelept numai când desprins de sinele egoist se unește cu Infinitul prin inacțiune sau pasivitatea lucidă a minții! Misterioasa întâlnire este însoțită de simplitate când – odată dispărând trecutul – ne integrăm în actualitate și, cu o minte clară și lucidă, privim toate câte vin ca proșpețime constantă de la o clipă la alta.

În încheiere, să reținem necesitatea de a ne întreba mereu: În clipa prezentă suntem sau nu suntem un om complet?

Gândul, care eventual a plecat în trecut sau viitor, ne fragmentează ființa. Simpla demascare a acestui gând îl face să dispară.